

Resultater, Ministrene ere saa glade over? Det have de ikke den ringeste Grund til. Eller hvis de se paa andre Resultater og sige, at Regeringen har ogsaa Tilslutning fra det forhandlende Venstre, nu vel, saa faldd der paa Regeringens Parti og paa de moderate sidste Valgdag tilsammen 114,000 Stemmer, medens det radikale Parti og Socialdemokraterne tilsammen mønstrede 118,000. Saadan ser Tilliden til Ministeriet ud i Befolkningen efter 5 Aars Styrelse! Der forekommer mig ikke at være Grund for den højtærede Konseilspræsident til at være begejstret derfor.

Naar Ministeriet sidder endnu, naar Ministrene efter sidste Valg bevarede Tabu-etterne, var det ikke i Kraft af, at Vælgerne fremdeles havde Tillid til Reformpartiet, men fordi vi have en uretfærdig Valgkredsordning. Det nuværende Reformparti udtalte i 1894, da de moderate og Højre lavede en uretfærdig Valgkredsordning, at det første, der skulde ske, naar det fik Magten, var at lave denne Valgkredsordning om. Hvis vi nu havde haft en retfærdig Valgkredsordning, vilde den nuværende Regering ikke kunne have beholdt sine Pladser efter sidste Valg. Det forekommer mig, at der ikke er stor Grund til at glæde sig over, at Regeringen sidder i Kraft af en Ordning, man i 1894 betegnede som uretfærdig. Socialdemokratiet gik frem ved sidste Valg, og vi ville fremdeles gaa frem, fordi vi ere i Pagt med Udviklingen, fordi vi tilstræbe at bygge paa den almindelige Valgret og derved søge at raade Bod paa de mange Ulemper, der have været fremdragne her. Det er der efterhaanden flere og flere paa Land saavel som i By, der ville faa Forstaaelse af, at det er den rette Vej at gaa.

Justitsministeren (Alberti): Den Gang det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) forleden Dag her i Tinget udtalte, at min Administration i Løbet af Sommeren havde været Genstand for megen Omtale, men at den ikke havde været af nogen smigrende, anerkendende Natur, tænkte jeg: Aha! nu kommer Anerkendelsen! Men det blev rigtignok helt anderledes. Det ærede Medlem var meget vred paa mig, og det Spor, han satte, blev yderligere uddybet af andre ærede Medlemmer.

Det ærede Medlem var først og fremmest vred paa mig, fordi jeg havde forbudt et Stykke, der hedder „Karen Borne-man“. Det er nu ikke ganske rigtigt. Det, der er sket, er, at Censor har nægtet sit

Samtykke til, at Stykket opførtes, og at jeg, da Sagen blev indanket for mig, har fundet, at Censor efter Stykkets Beskaffenhed havde Ret.

Det er blevet sagt, at ved dette Skridt, der saaledes er blevet gjort, er der indført Censur for Ytringsfriheden, at man gaar Ytringsfriheden her i Landet for nær. Det er navnlig det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, der har sagt dette, idet han Sp. 108 siger, at der maa „værges om Forfatternes, Digternes Ret til at skrive, saaledes at de ikke kunne standses af et Forbud som det, vi her have set“. Og det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) gaar Sp. 148 endnu videre, idet han svinger sig saa højt op, saa han siger: „Det hører dog i Sandhed til de dybeste Krænkelser af en Nations Friheder, at man berøver den Ytringsfriheden.“ Og de ærede Medlemmer gøre gældende, at denne Censur mod, hvad der opføres paa Teatre, er stridende mod Grundloven.

Nu er Forholdet jo slet ikke det, at der i mindste Maade er Tale om at krænke Forfatteres eller Digteres Ytringsfrihed, at forhindre dem i at skrive, saaledes som de ville, og saaledes som de mene er rigtigt. Det er noget, der slet ikke er eller har været Tale om, og som der ifølge Grundloven heller ikke kan være Tale om. Det, der er Tale om, det, der er sket, er simpelthen det, at det er blevet forbudt en Teaterdirektør at opføre et bestemt Stykke paa sin Scene i Medfør af de Censurbestemmelser, som lovlige findes i hans og alle andre Teaterdirektørers Bevillinger.

Det er ikke rigtigt, saaledes som det er blevet gjort gældende, at disse Censurbestemmelser skulde stride mod Grundloven. Paa ingen Maade! Grundlovens § 86, der gaar ud paa, at enhver er berettiget til i Trykken at offentliggøre sine Tanker, dog under Ansvar overfor Domstolene, og at Censur eller andre forebyggende Foranstaltninger ingen Sinde paa ny maa indføres, siger jo, hvilket jo allerede Ordlyden fuldkommen og afgørende viser, ene og alene til Trykkefriheden, ene og alene til Retten til uhindret at udgive trykte Skrifter, men har intet som helst at gøre med Censur af, hvad der fremstilles paa Scenen. Det ligger i selve Ordene, og det fremgaar ogsaa klart af Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling.

Hvis man skulde være i mindste Tvivl om, hvorvidt det laa i denne Grundlovsbestemmelse, at det alene var Presse-censur,